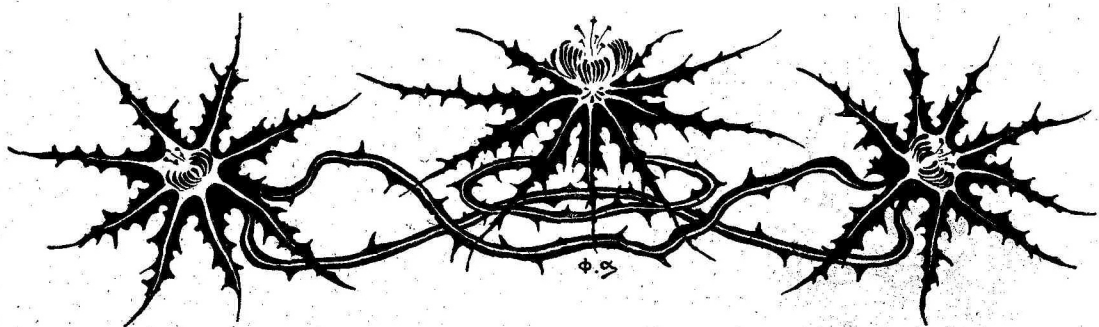

◀ ΣΚΙΑΙ ΟΝΕΙΡΩΝ ▶

ΓΡΑΜΜΕΣ ΑΤΕΛΕΙΩΤΕΣ

ΕΞΑ στήν ψυχρήν ἀ-
τμόσφαιρα τήν σκο-
τεινιασμένη ἐκείνη ἐ-
νοιωθα τήν ψυχή μου
νά ἀγωνιᾷ ἀπό πε-
ριέργεια, νά ἀσφυκτιᾷ

ἀπό ἀγωνία . . . Ἀόριστα ἀντελήφθην πῶς
βρισκόμουν σέ παλάτι θεόρατο, ιδιόρρυθμο, πα-
λάτι παράξενο, τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι κυκλικοὶ
ἔγυρναν σέ θόλο ὑπερήψηλο. Σκοτάδι ἀπλώνετο
τριγύρω κι' ἔδειχνε κάθε σκιά φωτός, σάν κρύ-
βεται καὶ σβύνει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου στὰ φθινο-
πωρινὰ δειλινὰ ἀπὸ τὰ μαῦρα σύννεφα τὰ πε-
λώρια στοιχειᾷ, ποῦ μὲ φοβερὴ γρηγοράδα ξα-
πλώνονται ἄγρια στὸ γαλάζιο κρεβάτι τοῦ-
ρανοῦ. Ἡ ἀμφιβολία ἄρχισε νά μὲ τυραννῇ, τὸ
σκοτάδι ἐπῆζε τήν ψυχή μου. Ἀκίνητη, πάντα
στήν ἴδια θέσι δειλὴ καὶ φοβισμένη, περίεργη
καὶ ἀπορημένη ἔρριχνα τριγύρω τὸ βλέμμα ἐπι-
μονον, νά ἐρευνῶ τὸ Παλάτι. Παντοῦ τήν
σιγὴ καὶ τὴ νέκρα ἀπαντοῦσα, τὴν ἀπὴν ἐρη-
μιὰ τοῦ σκότους . . . Κουράσθηκα πειρὰ ἀπὸ
τὴν ἄδικη ἐρευνα, ναρκώθηκε ἡ ψυχή μου ἀπὸ
τὴν σιγὴ καὶ βυθίσθηκα σέ ἀναίσθητη ρέμβη,
πάντα σέ στάσι νωχελῇ, ἀφρημένη καὶ ἀκίνητη.

Ξάφνου τοὺς θόλους ἀντήχησε κάποιος ἄ-
γνωστος σκοπὸς τραγουδιοῦ λυπητεροῦ, κάποιος
τόνοι παράξενο ποῦ ξύπνησαν τὴν κοιμισμένη
ἡχώ τοῦ παλατιοῦ καὶ τάραξαν τὸν ἀτέλειωτο
ὕπνο τοῦ θόλου.

Ξαφνιασμένη ἀπὸ τὸν αἰφνίδιο ἦχο, τὸν ἄ-
γνωστο, δὲν μπόρεσαν ἀντιληφθῶ καλὰ - καλὰ
τί γινότανε στὸν ἦχο ἀκολούθησε κάποιος κρό-
τος ὑπόκωφος, κάποιος παράξενος θόρυβος, σάν
πάλη θεριῶν, ποῦ ἐσκόρπισε στήν θαμπωμένη
ψυχή μου τὸν φόβο καὶ τὴν ταραχή . . . Καὶ
πάλιν ἐφθασε στήν ἀκοή μου μακρυσμένος ἦχος

τραγουδιοῦ ποῦ σπάραζαν οἱ τόνοι στήν ψυχὴν
μου καὶ πάλιν ἀντήχησαν πανηγύρια ἀπὸ φω-
νὲς ἀνήμερες . . .

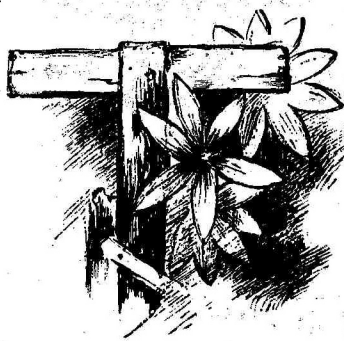
Ἡ φωνὲς καὶ τὰ τραγούδια διάβηκαν ἀπ'
ἐξω ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου περὶ ἐπίμονη
γυρνοῦσε ἡ ματιά μου. Χέρι Δράκου ἐκτύπησε
μὲ δύναμι ἄγρια θεριοῦ τὸν τοῖχο καὶ ἀντή-
χησε φοβερὴ στὸν θόλο ἡ βοή. Ἡ πέτρες ἐκύλι-
σαν μὲ κρότο σὲ σωρὸ καὶ φῶς ἀτέλειωτο ξεχύ-
θηκε ἀπὸ τὸ χάλασμα τοῦ τοίχου καὶ πλημμύ-
ρισε τὸ παλάτι τὸ μυστηριώδες. Τὰ μάτια μου
θάμπωσαν ἀπὸ τὸ κόκκινο φῶς ποῦ σελάγιζε
στὸ ἀπέραντο θόλο καὶ ζαλισμένη κύτταξα τρι-
γύρω ταραγμένη ἀκόμα ἀπὸ τὸν ἀπαίσιον κρότο,
ποῦ θαρροῦσα πῶς ἀντήχησε στῆς ψυχῆς μου
τὰ βάθη . . . Ἀρχισα νά συνειθίζω στὸ φῶς...

Ἐρρίψα καὶ πάλιν γρήγορα βλέμμα στὸ πα-
λάτι καὶ ἀπορία διάβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τῆς
σκέψεώς μου καὶ πόνος ἐσπάραξε τὴν ψυχὴ
μου...

Ἦμουν σέ πύργο ἀληθινά. Ὁ θόλος σχημα-
τιζέτο ἀπὸ τοίχους λευκοὺς, χωρὶς καμιά πτυχὴ,
σχεδὸν κυκλικούς. Φινότανε σάν πύργος μαγι-
κὸς λαξευμένος σὲ θεόρατο βράχο. Στὴν μέση
τοῦ πύργου ἀντίκρουσα πελώριο μαρμαρένιο θεὸ
καθισμένον σὲ θρόνο ἀπὸ λευκὸ κρύσταλλο. Στὸ
μέτωπο τοῦ Γίγαντος, τὸ Πνεῦμα εἶχε χαράξῃ
μὲ τὴ σφραγίδα τὴν αἰώνια τὸ σημεῖο τῶν
ἐκλεκτῶν. Τὰ μάτια του καμωμένα ἀπὸ γα-
γάτη λαμπύριζαν σάν ἄσβυτα ἀστέρια. Στὸ
λευκόχρυσο φῶς τοὺς καθρεφτίζετο κάθε σκέψι
αἰθήρια, κάθε ἰδέα ἀπόκομη . . .

Ἀπορημένη στήν θωρία του, μαγεμένη ἀπ'
τὴν μυστικὴ δύναμι ποῦ ξεχύνετο γύρω Του
καὶ δέσμευε κάθε μου σκέψι, ἐμεινα ἀκίνητη, ὅλη
ἐκστασι στὰ αἰθήρια κάλλη Του, μὲ τὴ ματιά
προσηλωμένη χωρὶς θέλησι στὸν πελώριο Γί-
γαντα ποῦ ξαπλώνετο ἀπ' ἄκρη σὲ ἄκρη στὸν
πολύτιμο ἀστραφτερό Του θρόνο . . . ἐνῶ ἡ
πένθυμη βοή, τὸ θλιβερὸ πανηγῦρι καὶ ἡ φω-
νὲς τοῦ ἀνήμερου τραγουδιοῦ ἀντηχοῦσαν ἀλύ-
πητα στὸν ἀπέραντο θόλο τῆς καρδιάς μου . . .

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΧΩΡΙΣ ΡΥΘΜΟ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ γλυ-
κό, τραγουδι ου-
ράνιο σκορπί-
σθηκε στόν αέ-
ρα . . . Καί ή
ήχώ καλοθέλη-
τη έφερε τόν ή-
χο τόν άρμονικό

στην ψυχή που τριγυρνούσε στην έρημιά κουρα-
σμένη άπ' τη νέκρα, νυσταγμένη άπ' τόν ύπνο
τόν βαθύ.

Τό τραγουδι πλημμύριζε την άτμόσφαιρα, ό
ήχος εκυμάτιζε στόν αέρα και νανούριζε γλυκά
την αποσταμένη ψυχή, που ξαγρυπνούσε αιώ-
νες στό σκοτάδι, ναρκωμένη άπ' την στέρησι
της ζωής, πεθαμένη άπ' τό μαρτύριο της
νέκρας . . .

Καί έννοιωσε νά διώχνη την κούρασι και άλλη
ζωή και νέα δύναμι νά σταλάξη μέσα της τό
τραγουδι τό νέο, τό τραγουδι τό φλογερό και
μαγεμένο, ό ήχος ό μυστικός, ό άγνωστος ως
τότε . . .

Η κούρασι και ή νύστα έφυγε μέ μιζες από
τά μέλη της και άπορημένη κύταζε τριγύρω
στην Πλάση για ναύρη από που ξέφευγαν οι
πόντοι εκείνοι γεμάτοι άπ' τά μάγια της
ζωής . . .

Κυτάζοντας πέρα πέρα στά άτέλειωτα πε-
λάγη τούρανού ξανοίγει ή θαυπωμένη ματιά
της την σκιά Άγγέλου που ζωγραφίζετο θαμ-
περά στην άπέραντη γαλανή έκτασι . . .

Φτερούγιζε άπαλά μέσα σέ νεφάνι φωτεινό,
που θάμπωνε τά άπόκοσμα κάλλη Του και κύ-
ταζε κάτω στην γή μέ ματιά γεμάτη άγνότη
και αλήθεια και έτσι αντίκρυσε τό βλέμμα της
ψυχής· είδε την άπορία στην ματιά Της, έν-
νόησε την κούρασι και την νύστα της και έ-
θλίθη . . .

Τό φτερούγισμά Του, που τριγυρνούσε πάντα
στην ίδια θέσι, έγεινε περϊ γοργό πετώντας
κοντά Της . . .

Τό τραγουδι. ένανούριζε άπαλά την Ψυχή,
ό ήλιος έφερε τόν νοΰ Της σέ έκστασι, και ή
ματιά του Άγγέλου και τό φωτεινό Του χα-
μόγελο ιστάλανε αθέλητα στην καρδιά Της
παλμό ζωής, πόθο χαράς . . .

Τό όνειρέμένο φτερούγισμα έφερε όλοένα τόν
Άγγελο περϊ κοντά και ή Ψυχή μαγικά άνυ-
ψώθη στές φτερούγες Του . . .

Στην θερμή αγκαλιά Του Έκείνη ξαποστα-
μένη πειζ, όλη ζωή και χαρά, όλη έλπίδα κι'
όνειρο λαχταρούσε από περιέργεια και άπορία...

Είδεν ή ματιά του καλού Άγγέλου την
άπορία Της και χαδεύοντας την λευκή ύπαρξι
ήθέλησε νά χάριση στην άγνοιά Της την αλή-
θεια· σφιγγοντας την στα χέρια του θερμά μ'
αγάπη, γοργόφτερά πετούσε όλοένα στόν χλο-
ερό λειμώνα τόν άνθόσπαρτο, σπαρμένον από
λουλούδια της αγάπης . . .

Στόν κήπο τόν θαυμάσιο ή ψυχή, όπου πε-
τούσε μέ λαχτάρα και ζωή μαζί μέ εκείνον, έκ-
στατική ρωτούσε πάντα και κύτταζε . . .

Και την ώδηγούσε ό Άγγελος άπ' ένα εις
 άλλο λουλούδι και ζητούσε νά δώση στην άγνή
άπειρία Της τό λουλούδι της Γνώσεως.

Τό γλυκερό τραγουδι έθελεγε ήδονικά την
καρδιά Της, ό ήχος ό μουσικός, που πλημμύριζε
στόν αέρα, έφερε τόν νοΰν της ψυχής σέ άπορία
και μέ γέλοιο στά χείλη έμπιστοσύνης και αγά-
πης στη μεγάλη του Άγγέλου καλωσύνη μαζί
του, κρατώντας την άπ' τό χέρι, τριγυρνούσε
όλοένα στόν μαγεμένο κήπο τόν γεμάτον άπ'
τά λουλούδια της Ζωής, φυτεμένα από τό χέρι
της Αγάπης . . .

Η ψυχή μεθούσε ήδονικά από τό άτέλειωτο
μύρο που ράντιζαν τά λουλούδια στην όλόφωτη
άτμόσφαιρα, και χάδευε μέ την άπειρη ματιά
της κάθε της Πλάσεως άγνό στολίδι . . .

Και ό Άγγελος την ώδηγούσε τρυφερά από
τό χέρι και της έδειχνε ένα-ένα τά όλόδροσα
του κήπου λουλούδια και πάντα λαλούσε μέ την
φωνή του τη γλυκειά, την λαλιά του την μα-
γεμένη . . .

Τριγυρνώντας άπ' άκρη σέ άκρη στόν άνθών
ούράνιο κύτταζε κάποιο μικρό-μικρό αϊθήριο λου-
λούδι π' άνθούσε παράμερα, και σκόρπιζε άπ'
τά τέσσαρα τριανταφυλλένια του πέταλα μύρο
βαθύ, και άτέλειωτο, που θάμπωνε όλου του
άνθωνος την ευωδιά . . .

Ξάνοιζε τό κρυμένο λουλούδι και φτερουγι-
ζοντας ό Άγγελος σέ μιζ στιγμή μέ προθυμία
και αγάπη απέσπασε άπαλά τό τρυφερό και
όλόδροσο γαρούφαλο που έμοιαζε μικρή χαρι-
τωμένη πεταλούδα . . .

Άπλωσε εκείνη τό χέρι μέ παλμό εύγνωμο-
σύνης και εύτυχίας νά πάρη από τό δικό του τό
μυρωμένο λουλούδι τό ρόδινο, ψήλωσε τό κεφάλι
εύχαριστώντάς τον για την άφοσίωσι την με-
γάλη και έτσι κύτταζε για πρώτη φορά την μα-
τιά του την πάναγνη, ματιά γεμάτη ζωή, λαχ-
ταριστή και πύρινη . . .

Έφερε στα χείλη της τό περθενικό λουλούδι,
γύρισε τό βλέμμα της όλο χάδι σέ κείνο, και
έννοιωσε παλμό αδιάκοπο κι' άπέραντο, παλμό
άγνωστο και γλυκερό νά πλημμυρίζη την ύπαρξι
της. Τό πρόσωπό της χρωματίσθηκε μέ μιζ τό
χρώμα τό ίδιο που είχε τό λουλούδι, χρώμα
τριανταφυλλένιο, τό χρώμα τό ώραίο της άγνό-
τητος . . .

Χάθηκε ή νύστα που πάγωνε την κοιμισμέ-

νη ζωή της, σβύσθηκε κάθε περιέργεια από τὸν νοῦ της. Φέροντας στὰ χεῖλη τὸ λουλουδι τῆς Γνώσεως ἄκουε σὲ γλῶσσα γλυκερὴ καὶ μεθυστική, σὲ γλῶσσα πειστικὴ καὶ θερμὴ λόγια λαχταριστὰ καὶ ἀληθινὰ, ποῦ ψυθίριζε τὸ λουλουδι χωρὶς φωνὴ λαλῶντας στὴν καρδιά της...

Τριγυροῦσε ἡ ψυχὴ μαγεμένη καὶ κρατοῦσε τὸν θησαυρὸ της, χαδεύοντάς τον μὲ ὅλη τὴν θερμὴ καὶ λαχτάρα, ποῦ πλημμύρισε τὸ εἶναί της, σὰν πῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ Ἀγγέλου τὸ μαγικὸ λουλουδι, καὶ ἠκραζέτο τὴν μυστικὴ λαλιά του καὶ πάντα στὸν ἀέρα κυμάτιζε τὸ γλυκερὸ τραγοῦδι τὸ οὐράνιο· ὁ ἦχος μόνον δὲν ἦταν πειρὰ μυστικός γιὰ τὴν καρδιά της...

* *

Φτερούγισμα δυνατὸ ξάφνισε τὴν ψυχὴ μὲς τὸ γλυκὸ της ὄνειρο... Σκοτάδι ἀπλώθηκε γύρω στὴν πλάση ποῦ σκίασε τὰ μάτια της, φύσημα ψυχρὸ τοῦ ἄσπλαγχνου βορῆς πάγωνε τὴν γλυκερὴ θερμὴ, ποῦ ζέστανε κάθε της αἴσθησι καὶ ποιος φόβος μυστικός καὶ δειλία ξαπλώθηκε στὴν καρδιά της καὶ μαῦρα σύννεφα σκέπασαν τὸν οὐρανὸ τῆς σκέψεώς της...

Κύτταζε τριγύρω τρομαγμένη ζητώντας τὸν Ἀγγελο.

Μὰ ἀπορημένη ξάνοιξε ἡ θλιμμένη ματιὰ της τὴν ἀγαπημένη ἐκείνου σκιά νὰ πετᾷ γοργὰ μακριὰ της στὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος, κεῖ πέρα, ὅπου στὸ σκοτάδι γυροῦσε αἰῶνες ἐκείνη κουρασμένη, νυσταγμένη, μέσα στὰ πελάγη τῆς ἀγνοίας καὶ ἀπειρίας, ἀγευστὴ τῆς γλύκας τῆς Ζωῆς, ξένοιαστὴ ἀπ' τὰ λόγια τῆς Ἀγάπης...

Ἐπόνεσε στὴν στήρῃ τοῦ λευκοῦ Ἀγγέλου, φοβήθηκε στὴ πικρὴ ἐρημιὰ της καὶ σκέφθηκε γὰ φύγη πειρὰ ἀπ' τὸν κῆπο τὸν θλιμμένο, ὅπου πάγωνε ἀπ' τὴν ψύχρα, σὰν ἀπὸ χιόνια χειμερινά...

Στὸν ἀπέραντο ὅμως ἀνθῶνα πλανήθηκε ἐρημὴ καὶ γυροῦσε στὴν ἴδια θέσι ὁλοένα καὶ ἐπίμονα γύρευε μὲ παράπονο καὶ καρδιοκτύπι τὴν σκιά ἐκ-ίνου ἐκεῖ ὅπου εἶχε σβυσθῇ ἡ ἀγαπημένη αἰθέρια μορφὴ του...

Ξάφνου ξάνοιξε μακριὰ στὸ σκοτάδι θαμπὴ τὴ σκιά του καὶ εἶδε ποῦ ζητοῦσε νὰ ὀδηγήσῃ στὸν κῆπο τῆς Ζωῆς ἄλλη ὑπαρξί...

Τὸ τραγοῦδι πλημμύρισε βαρὺ στὴν πινηρὴ ἀτμόσφαιρα, ὁ ἦχος πένθιμα ἐκυμάτιζε στὸν ἀέρα καὶ ἔφερνε τὸν νοῦν τῆς σὲ ἀπόγνωσι καὶ ἀπελπισία, τὰ ἄνθη ἔγερναν θλιμμένα τὰ τρυφερά τους κορμιά καὶ σκορποῦσαν ξυπνητερὰ τὰ λευκά τους πέταλα τριγύρω...

Καὶ ἡ ψυχὴ γυροῦσε ὁλοένα στὸν κῆπο καὶ γύρευε μὲ πόνο καὶ νοσταλγία στὴν Πλάση τὸν Ἀγγελο μὲ τὴν ματιὰ του τὴν θερμὴ, μὲ τὰ λόγια τὰ τρυφερά καὶ μαγεμένα στὰ χεῖλη...

Στὸν πόνο της τὸ λεπτὸ λουλουδι τὸ γαρούφαλο τὸ ρόδινο, μὲ τὰ τριανταφυλλένια μικρὰ πέταλα, ποῦ ἔμοιζε πεταλούδα ζωηρὴ, ξεράθηκε...

Τὸ κύτταζε ἐκείνη μὲ παράπονο καὶ τῶφερε μὲ πόθο μυστικὸ στὴν σπαραγμένη καρδιά της στὰ χεῖλη...

Μαραμένο τὸ λουλουδι τῆς Ἀγάπης δὲν πῆρε καθόλου δροσιὰ καὶ ζωὴ ἀπὸ τὸ καυστικὸ τῆς δάκρυ, σὰν ἔπερνε ὁλόδροσο ἀπ' τὴ θερμὴ εὐτυχισμένη ματιὰ της...

Καὶ γυροῦσε στὴν Πλάση ἐρημὴ ἡ ψυχὴ γυρεύοντας τὴν ἡσυχία καὶ γαλήνη καὶ παντοῦ ζητοῦσε μὲ πόθο ἡ θολωμένη ματιὰ της τὴν σκιά του καὶ πάντα κρατοῦσε σφιγκτὰ στὰ χεῖρα τὸ ξηραμένο γαρούφαλο, τὸ ἀτίμητο δῶρο τοῦ Ἀγγέλου...

ΜΥΘΩΣΤΙΣ

Γιὰ σένα ξενιτεύθηκα γιὰ νὰ σὲ λησμονήσω,
'Αλλ' ὁ καῦμός σου μὲ νικᾷ, πάλι γυρίζω πίσω!
Γυρίζω πάλι σὰν καὶ πρὶν σκλάβος χωρὶς ἐλπίδα,
Κ' εἶν' ἡ ζωὴ μου αἰώνια ἄδης χωρὶς ἀχτίδα!

Ἄχ! Δὲν ζητῶ ὅ,τι ἡ καρδιά μποροῦσε νὰ ποθήσῃ...
'Αλλ' ἂν ἡ θεὸς σου μορφὴ εἶναι γιὰ μένα ξένη,
Ποῖα 'ς τὸν κόσμον δύναμις μπορεῖ νὰ μὲ χωρίσῃ
'Απ' τὴν ψυχὴ σου τὴν γλυκερά, ποῦναι γιὰ μὲ πλασμένη;

29 Ἀπριλίου

OUTLAW